

«ДАКУМЕНТАЛЬНЫ ПРАЕКТ» АД РЭПАРЦЁРА

50-годдзю тэлерадыёкампаніі «Гродна» прысвяціў сваю фотавыстаўку заслужаны журналіст, тэлеаператар і фотакарэспандэнт Барыс МЕШЧАРАКОЎ

Менавіта яго фотарэпартаж з калгаса адкрыў першы тэлевізійны эфір Гродзенскай абласной тэлестудыі. Праграма выйшла ў эфір у апошнія дні 1968 года, і гэтым самым было завершана стварэнне рэгіянальнага тэлебачання ў абласных цэнтрах краіны.

НА ТРЫ ДНІ — У КАЛГАС

У той час Барыс Мешчаракоў ужо меў вопыт работы. А майстэрству вучыўся ў школе фотакарэспандэнтаў у Мінску. У 60-я гады востра не хапала такіх спецыялістаў, таму ўрад арганізаваў курсы фотакараў для работы ў раённых, абласных і рэспубліканскіх газетах. Маладога спецыяліста накіравалі ў шклоўскую раённую газету «Ударны фронт». Пасля арміі вярнуўся ў родны горад Гродна і якраз трапіў у працэс стварэння рэгіянальнага тэлебачання. Барыс Сямёнавіч з энтузіязмам далучыўся да дружнай каманды. Для падрыхтоўкі першага фотарэпартажу яго на тры дні камандзіравалі ў перадавую гаспадарку.

— Мяне на тры дні накіравалі ў калгас «Авангард» Гродзенскага раёна (цяпер імя Дзеншычкова). І ўсе тры дні мяне старшыня калгаса асабіста вазіў па розных аб'ектах — на фермы, да механізатараў, у клуб, нават на наваселле. Праўда, наваселле было арганізавана. Урэшце атрымаўся фотарэпартаж з 15 кадраў.

ГАРЭЛІ НА РАБОЦЕ І МЯСІЛІ БУДОЎЛЮ

Вядома, першыя нашы выпускі могуць падацца сёння прымітыўнымі, разважае

Мешчаракоў, але тады ніхто так не лічыў. А работа на тэлестудыі зрабіла маладога хлопца вядомым на ўвесь двор. Літаральна на другі дзень пасля выхаду праграмы суседзі сталі глядзець на яго, як на нейкае дзіва. Усе запынялі з адным пытаннем: «Гэта вы былі ў тэлевізары?». Хоць, як вядома, у кадры былі толькі здымкі з прозвішчам аўтара.

— Першая праграма выйшла з актавай залы аднаго з вучылішчаў горада, — кажа Мешчаракоў. — Студыя яшчэ не працавала, яе толькі дабудовалі, наводзілі там парадак. Туды мы пераехалі ў пачатку 1969 года.

У хуткім часе атрымалі кінакамеры і ўсё неабходнае абсталяванне. Яно, вядома, было зусім іншым, чым сёння. Усе працэсы рабілі ўручную — ад праяўкі кінаплёнкі да мантажу. Дамоў іншы раз траплялі апоўначы, аўтобусы ўжо не хадзілі, а тут была гарадская ўскрайка. Але гэта была новая, цікавая справа, і ўсе літаральна «гарэлі» на рабоце.

— Праз маю біяграфію прайшло ўсё жыццё вобласці. Усё расло на маіх вачах. І гэта «ўсё» знаходзіла адлюстраванне ў нашых фота-

і кінасюжэтах, — нагадвае Барыс Мешчаракоў. — Бу- даваліся «Азот», «Хімвалакно» — мы там, лічы, кожны дзень штосьці здымалі. Абу- валі боты і «мясілі» гэтую будоўлю.

ПЕРАДАЦЬ ЭМОЦЫІ ЛЮДЗЕЙ

Яркія моманты Барыс Сямёнавіч імкнецца захаваць на фотаздымках. Ён неаднаразова станавіўся пераможцам рэспубліканскіх і міжнародных фотаконкурсаў. У Год абароны прыроды атрымаў першы прыз ад французскага пасольства за фотаздымак, на якім рыбакі сядзяць на лёдзе, а побач хадзяць прыгожыя гусі. Здымак з норкай, якая цягнецца да мікрафона, аўтар называе «фірменным», бо звязаны з яго працай на АНТ. Уласным карэспандэнтам тэлекампаніі

таклуба «Гродна». Дарэчы, старшыня клуба Аляксандр Ласмінскі — калега Мешчаракова, доўгі час працаваў журналістам на Гродзенскім тэлебачанні і ведае, як важна перадаць эмоцыі людзей. Па яго словах, Мешчаракоў шукае менавіта такія кадры ў сучасным жыцці.

— Яшчэ Дастаеўскі пісаў: самае галоўнае ў рабоце фатографа — злавіць унікальную фізіяномію твару ў момант не гульні. Калі чалавек пазіруе — ён нецікавы, а калі ён жывы, штосьці выказвае — тады цікава. І такія здымкі вельмі цэняцца.

— Адзін з фотаздымкаў Мешчаракова нават трапіў у праграму «Вакол смеху», якая выходзіла на цэнтральным савецкім канале. Вёў яе паэт і гумарыст Аляксандр Іваноў. Тады фотаздымкі паказвалі ў эфіры пад рубры-

плячыма «Не ўпэўнены — не абганяй». Гэта было вельмі выразна, я зрабіў здымак, як ён ад'язджаў з гэтым плакатам на плячах. Здымак выклікаў рэзананс на праграме «Вакол смеху», — расказаў Мешчаракоў.

У ГОНАР ЮБІЛЕЮ

У калекцыі фотамайстра нямала партрэтаў вядомых людзей, артыстаў, палітыкаў, грамадскіх дзеячаў, якія былі і героямі тэлесюжэтаў. У выстаўку ўвайшлі таксама работы, зробленыя падчас спартыўных перамог, свят, цікавых сустрэч. Можна сказаць, што ўсе здымкі так ці інакш звязаны з гісторыяй тэлерадыёкампаніі «Гродна».

— Сваю выстаўку «Дакументальны праект», які прадстаўлены ў жанры рэпартажу, я прысвячаю 50-годдзю Гродзенскай студыі, дзе працаваў амаль 35 га-

фота Барыса МЕШЧАРАКОВА

ніі Мешчаракоў працаваў 11 гадоў, быў пераможцам конкурсу прафесійнага майстэрства.

Вядомыя работы і некаторыя новыя ўвайшлі ў экспазіцыю выстаўкі, якая адкрылася ў галерэі народнага фо-

кай «Што б гэта значыла», а гледачы ў зале і тэлегледачы прыдумвалі назву.

— У мяне быў фотаздымак, які я зрабіў падчас вандравання па Літве. Аднойчы сустрэлі па дарозе велатурыста, які ехаў з плакатам за-

доў. Яшчэ раз хачу нагадаць гродзенцам аб тым перыядзе, калі ў горадзе з'явілася сваё тэлебачанне і пачала мяняцца медыйная прастора, — зазначыў Барыс Мешчаракоў.

Маргарыта УШКЕВІЧ.

«ЗЛУЧАННЫЯ ЧАСАМ»

Запашальнік

Мулявін і Лучанок. Канцэрт да дня нараджэння песняра

12 студзеня ў Беларускай дзяржаўнай філармоніі адбудзецца «Канцэрт у дзень нараджэння Уладзіміра Мулявіна», у яго межах прагучаць песні Ігара Лучанка, напісаныя для ансамбля «Песняры». Праграму прадставіць сімфанічны аркестр Olympia Classic пад кіраўніцтвам дырыжора Міхаіла Снітко. Напрыклад, упершыню ў нашай краіне прагучыць «Сімфонія «Песняроў», напісаная для сімфанічнага аркестра, цымбалаў і электрагітары. Яе аўтар — заслужаны артыст Рэспублікі Беларусь Уладзімір Ткачэнка, адзін з удзельнікаў ансамбля «Песняры» пад кіраўніцтвам Уладзіміра Мулявіна.

«Сімфонія «Песняроў» — гэта космас, які адлюстроўвае бязмежнасць музычных гарызонтаў, адкрытых публіцы вялікім ансамблем, — кажа **музыказнаўца Вольга БРЫЛОН**. — Як уплятаюць кветкі і стужкі ў маляўнічы вянок, так і Уладзімір Ткачэнка ўплёў у музычную тканіну свайго твора дзясяткі знаёмых тэм і мелодый, якія спелі і сыгралі «Песняры».

«Я лічу, што музыка «Песняроў» вартая таго, каб быць ушанаванай у сімфанічным гучанні, таму што сімфанічны аркестр — гэта найвышэйшая канцэнтрацыя выдатных дасягненняў чалавечага розуму ў музыцы. Вышэй няма нічога», — мяркуе, у сваю чаргу, **Уладзімір ТКАЧЭНКА**. У партытуру твора музыка ўвёў партыю электрагітары, якую выконвае сам, а таксама голас цымбалаў, на якіх іграе салістка Нацыянальнага акадэмічнага народнага аркестра Беларусі імя Жыноўіча, лаўрэат міжнародных конкурсаў Марта Галубко.

Другое аддзяленне канцэрта называецца «Злучаныя часам». Яно прысвечана памяці народных артыстаў Уладзіміра Мулявіна і Ігара Лучанка — двух

выдатных майстроў песні, якія сваёй дзейнасцю стваралі гісторыю ансамбля «Песняры». Папулярныя песні з рэпертуару «Песняроў» прагучаць у выкананні Яна Жанчака, Марыны Васілеўскай і іншых артыстаў беларускай эстрады.

Імя Уладзіміра Мулявіна знакавае для беларускай культуры. Выдатны музыкант адкрыў новую эру ў гісторыі айчыннай эстраднай музыкі. Дзякуючы створанаму Мулявіным ансамблю «Песняры» ўвесь свет даведаўся пра Беларусь, пра яе песні, пра беларускую мову. Вось ужо 16 гадоў, як вялікі музыка пайшоў з жыцця. І ўсе гэтыя гады ў дзень нараджэння Уладзіміра Мулявіна Белдзяржфілармонія праводзіць канцэрт у яго гонар — не стане выключэннем і 2019 год.

Варвара ГОМАН.

ГУКІ СПАСЦІЖЭННЯ: НОВАЯ КНІГА ПРА КІТАЙ

Мінскае выдавецтва «Мастацкая літаратура» сумесна з кітайскімі партнёрамі рэалізуе праект па выданні кнігі ў серыі «Даследаванне кітайскай цывілізацыі». Пабачыла свет наступная праца мастацтвазнаўцы і культуролага Лю Сялуна «Гукі, якія зачароўваюць сэрца. Кітайская музыка». Перакладчык — Мікіта Крыцук.

— Кітайская культура ўсё больш вабіць чытача ў Беларусі, — расказвае дырэктар «Мастацкай літаратуры» **Алесь БАДАК**. — Заснаваўшы новую серыю, мы наладзілі прамыя стасункі з Пекінскай групай выдавецкіх кампаній, непасрэдна з выдавецтвам «Пекінская адукацыя». Кніга, прысвечаная кітайскай музыцы, пабачыла свет па-кітайску ў 2013 годзе. Можна лічыць, што гэта досыць блізкае па часе даследаванне. Між іншым, хацеў бы згадаць імёны галоўных рэдактараў серыі з кітайскага боку — Бай Вэй, Дай Хэбін. Праца над выданнем для нашага выдавецтва з'яўляецца і свайго роду выпрабаваннем, бо мы спадзяёмся на працяг адносін з кітайскім бокам.

У прадмове да серыі Тан Іцзэ заўважае: «Мудрасць кітайскага народа, яго стваральная сіла з'яўляюцца часткай прагрэсу сусветнай цывілізацыі. На сённяшні дзень кітайскі народ мае новае аблічча: поўны бадзёрасці, энергіі і рухаецца толькі наперад, ён імкнецца да гармоніі, шчасця, гатовы смела несці адказнасць, напоўнены любоўю. Ва ўсім гэтым праяўляецца традыцыя кітайскага народа, якой ён прытрымліваецца на працягу ўсяго свайго існавання: па-філасофску глядзіць на рэчы, імкнецца да міралюбства, любові да людзей і да ўсяго жывога». І далей: «Дык што ж такое традыцыя? Традыцыя — гэта жывая духоўная культура...»

Ідэя серыі — адкрыць свет старажытнай цывілізацыі, даведацца больш пра кітайскую цывілізацыю.

— Мы будзем рады, калі кніга прыйдзе ў тыя студэнцкія аўдыторыі, — заўважае Алесь Бадак, — дзе вывучаюць кітаістыку, дзе імкнучца спасцігнуць гісторыю і традыцыі кітайскай культуры.

Вельмі хацелася б, каб следам за «Мастацкай літаратурай» пайшлі іншыя беларускія выдавецтвы і зазірнулі ў гісторыю культуры Кітая. **Кастусь ЛАДУЦЬКА.**